

smukt Exempel. — Med Hensyn til Nr. 70 i Udvalgsbetænkningen vil man maaskee forlange, at Ministeren skal udtale sig. Udvalget har nemlig spurgt Ministeren, „hvorvidt den for iaar givne Bevilling til en Examinationskommission for theologiske Candidater er bleven benyttet eller agtes benyttet“, og dertil har Ministeriet svaret, „at Intet heraf agtes benyttet, saalænge den nedsatte Kirkekommissions Betænkning ikke foreligger“. Hertil har Udvalget bemærket, at det ikke kan finde det rigtigt, at Benyttelsen af en Bevilling, der er opført paa Finantsloven efter Ministeriets eget Forslag, uden at det for Folkethinget blev antydet, at man agtede bagefter at indhente Betænkning herover fra den nævnte Kommission, udsættes efter Afgivelsen af en saadan Betænkning. Jeg skal nu først bemærke, at, saavidt jeg veed, er Opfordringen til Kirkekommissionen ikke udgaaet fra Ministeriet, men at Kirkekommissionen selv har taget Initiativet med Hensyn til Spørgsmaalet om at etablere en Examinationskommission (Afbrydelse); jo, saavidt jeg veed, forholder dette sig rigtigt. Dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at, fordi en Bevilling staaer paa Finantsloven, følger deraf dog ikke, at Ministeren skal være pligtig til at bruge den. Et saadant Princip troer jeg ikke vil være til Gavn for Finantterne; der maa dog være en fornuftig Anvendelse derved. Med Hensyn til Sagen i sin Almindelighed skal jeg anføre, at jeg principielt ikke egentlig er imod en Examinationskommission. Jeg anseer det naturligt for en Selvfølge, at Hovedsagen, naar man skal anstille en Examen, er, at have Examinatore, som ere inde i det, der er Spørgsmaal om at examinere i, retfærdige Mænd, som forstaae at dømme retfærdigt, og som tillige ere skikkede og dygtige til at foretage en Examination. Men dette Sidste er ikke altid saa ganske let; der hører ikke liden baade Indsigt og Tact til at føre en Examination paa en saadan Maade, at den paa-gjældende Examinand virkelig kan være tjent dermed. Men som sagt, medens jeg ikke er principielt imod Sagen, har jeg dog overmaade mange praktiske Betænkninger ved den. Jeg skal for det Første sige Et, og det er dette, at jeg slet ikke veed, at der ved Exami-

naerne, paa den Maade, hvorpaa de nu føres hos os, egentlig er Noget veien. Der har undertiden været nogle Vanffeligheder; men disse have dog ikke været af anden Natur, end at de meget godt kunde fjernes. Hvorfor skal man bestandig gjøre Forandringer blot for Forandringernes Skyld, naar det Gamle, man har, meget godt kan bruges. Men dertil kommer, at det efter min Mening ikke er saa meget let at finde disse Examinatore, som man ønsker at stille til Disposition. Det vil vistnok i flere Henseender have sin Vanffelighed. Naturligvis, da jeg blev Minister, var et af de Spørgsmaal, som jeg opkaftede for mig selv, det, om jeg skulde anvende denne Bevilling eller ikke. Jeg skal dog ogsaa nævne en Ting, som er ganske interessant, og det er, at den Minister, som selv foreslog og opnaaede denne Bevilling, ikke havde anvendt den, dengang jeg kom; maaskee vilde han anvende den; men derom veed jeg Intet. Men et andet Spørgsmaal, som jeg da ogsaa gjorde mig selv, var, hvor jeg skulde gaae hen, og hvem jeg skulde faae til Examinatore, selvfølgelig paa en saadan Maade, at det tilfredsstillede mig. Maaskee vil jeg kunne komme til Kundskab derom, hvis jeg vedbliver at være Minister. Nu gjør man mig Bebrejdelser, fordi jeg har opført denne Sum iaar, uagtet jeg ikke har brugt den ifjor. Det forekom mig imidlertid, at dette var en Høflighed, en virkelig Høflighed mod den Kommission, som har taget Initiativet i denne Sag, og som er bleven nedsat af Regjeringen med dette Things og Landsthingets Majoritets Bifald. — Forslaget under Nr. 45 haaber jeg, at jeg kan forbi-gaae, da hele Udvalget har udtalt sig derved, og da intet Medlem har udtalt sig derimod, antager jeg ogsaa at det vil blive vedtaget. — Vi komme nu til „Communitetet“. Her kunde ogsaa være særdeles Meget at sige; men Hovedsagen er, at vi kunne blive enige, og dette troer jeg, at vi i Hovedsagen ere. Jeg er nu egentlig af den Mening, at det er meget godt, at Folk studere; men jeg indrømmer, at der er for Mange, som søge en Levevei ad den studerende Vane. Dette holder jeg ikke af, og jeg seer det ogsaa med Beklagelse; men